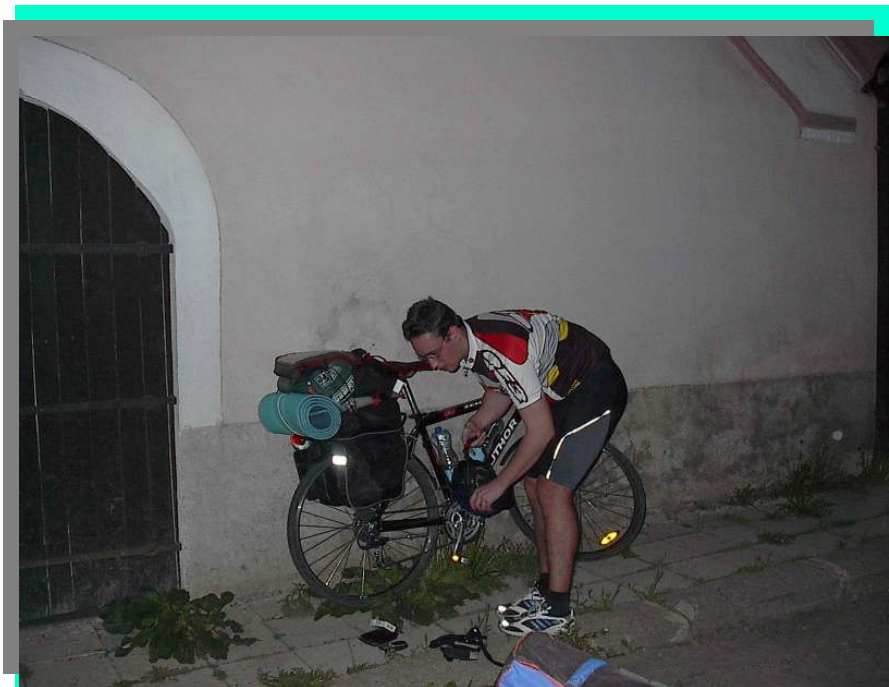

Narozeniny 2004

aneb

...osmnáctá sezóna? Jsme plnoletí?...

Narozeniny

30.4 - 2.5. 2004

Výprava začíná. Od posledka uplynuly tři neděle, většina zúčastněných už zapomněla jak jsme minule malinko přešvihli kilometráž, jak bolely nohy a ostatní podojezdová traumata. Ted' je před námi premiéra a to spaní venku. Pro tento účel jsme v potu tváře opravili tři doupata a jedno vyrobili nové. Jenom už nešlo stihnout vyvázat šňůry. To budeme muset udělat až při stavbě naostro. Jenom mě trochu znepokojuje, že to naostro bude někdy v noci, za tmy a co hůř jak se doupata staví vím jenom já a přibližnou představu má Hanka. No už se těším.

Dig.

Já to taky vím. Jenom jsem nestihla zkontrolovat v jakém stavu moje doupě momentálně je.

MCL.

Já jsem se těšila od minulé soboty co jsme si s Digem jedno doupě cvičně postavili v parku a bylo mi dovoleno v něm pobejt jen pár minutek a pak šupem ven. Asi abych byla správně nažhavená na stavbu na ostro.

HNK.

Další premiéra. Odjíždíme a jedeme na výlet po Čechách a vrátíme se z Evropy. Nesmysl? No to je tak: v noci na 1.5. vstupuje Česká republika do Evropské Unie. Co si budeme nalhávat, pro normální lidi to nebude žádná výhra. Ale nechme toho. Snad předpokládaný pokles životní úrovně neovlivní existenci Hells.

Tak to by pro úvod stačilo, můžeme se věnovat povídání.

Tak především nepojede Michal. Má cosi pracovního, neodkladného a vůbec. Kromě něho ohlásila neúčast Majka rovněž z pracovních důvodů. Škoda. Velká škoda. Tedy nás zbývá šest.

Scházíme se kolem sedmnácté v Jeskyni, balíme a provádíme poslední úpravy ve stylu „...a berete si dvě mikiny, nebo jednu? Vyvážíte kraťasy? A co teplé rukavice? Jaké že má být počasí...“ všechno jde nějak rychleji než je obvyklé takže to vypadá, že vyjedeme s předstihem. To by bylo fajn.

Odjezd. Vyjíždíme v 17.56, tedy čtyři minuty před termínem odjezdu. Je tu Jarka, Marcela, Hanka a já. Tomáš a Olda čekají u Barrandovského mostu.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	0	553	0	0	23

Dneska to teda nebude lehký rozjezd. Scházíme se u jeskyně - v pořadí Dig, já, Hanča a Marcela. Napakovali jsme kola potřebnostma i ostatníma věcmi a musím konstatovat slovy klasika Tomáše, že jsou teda „kurva těžký“. Ještě stavíme na poslední nákupy a na Barandáku přibíráme poslední cestující - Oldu s Tomášem a narozeninová jízda jede..

JRK.

My jsme si s Oldou, pěkně užili. Dali jsme si sraz v půl šestý u nás na Opatově, říkám si: "je to v pohodě, za hodinu klidně jízdy". Jenomže jsem trochu nevychytil trasu. Jeli jsme přes Krčák, dále Libuš, Modřany a hádejte, kde jsme vyjeli. Samozřejmě před Zbraslaví a Barandák je tak 5 km zpátky po Vltavě, takže padíme jak nejrychleji to jde, protože už je 18:40 a sraz byl v 18:30, přijíždíme na Barandák v 18:45 a nikde nikdo, volám proto Marcelu kdeže se zasekli. Za chvíli nás dojeli, jen tak tak jsem stihnul cigaretu. Tom.

Musím přiznat, že mě se jede překvapivě dobře. Projíždíme Hlubočepy a poprvé zastavujeme u jezírka za účelem drobného doseřizení kol a kochání se krásou přírody kolem.
Dig.

No, že by to jezírko moc krásy pobralo se říct nedá. Voda tak sto let stará, páchne jak ztuhlá ryba a ke všemu jakýsi neidentifikovatelný smrad.
Tom.

Je tu nějak živo. Na skalních výstupkách i záhlubních posedává omladina a chlastá. A dobře se baví. Jo aha, dneska jsou čarodějnice. Tak proto. Tohle budou nejspíš přípravy. Opravy dokončeny, jedeme. Prokopské údolí je krásné a pohodové. Až do okamžiku výjezdu z Klukovic do Slivence. Tady je šílené stoupání. Ale kupodivu jej zvládneme v sedle. V půlce, kde cestu přetíná tramvaj zastavujeme a Marcela to chce vzdát.
Dig.

Bohužel mé svaly na nohou ještě nejsou od Velikonoc tak úplně v pohodě.
MCL.

Po chvilce odpočinku však pokračuje a to ze zvědavosti, co bude následovat. A následuje... Projíždíme Slivenec a přijíždíme do Ořecha. Tady předávám navigaci Tomášovi. Až do Rudné se jede dobře a neděje se nic mimořádného. V těchto místech má být podle plánu večere. Jenomže není. Je tu draho, nebo hnusno. V každé hospodě něco. Jedeme dál. Pořád se jede pěkně. Začíná se stmívat. Zastavujeme u několika pohostinství, ale pořád ne. Až v Úhonicích v zatáčce. A tedy to bylo!
Dig.

Všichni už byli v hospodě a my s Marcelou furt bojujeme s jejím alarmem. Pořád se ho nedaří zapnout, aby držel hubu. Jen co jsme jej utišili spustil se můj na zámku. Myslím, že okolí nás mělo chuť zabít, vzhledem k tomu že bylo kolem desátý.
Tom.

Sedíme v hospodě. Čekáme na jídlo... Hlady došlo i na telefony. Zjišťuji, že máme s Tomem stejné typy mobilů. Já mám navíc hologram, který Tomáš nevlastní.
JRK.

Hahaha.

OLD.

Oldo, ta pointa teprve přijde! Prostě Tomáš ten hologram neobjevil. Čučel na display a povídá: „Vždyť to je vypnutý..?“ Říkám: „Vždyť jo, hologram je tam nalepený napevno..“. Pak teprve přišlo od Toma tohle: „...a jóóó.“ Takže jsme si zas trošku smíchem prodloužili život. ☺

JRK.

Po půl hodině studování tvého mobilu jsem ho ale nakonec našel!
Tom.

To už nám ale nesou baštu... Jako hlavní jídlo jsem měla prasečí korýtko (toliko odborný název našeho odborníka přes stravu Oldy). Rejpal Olda to samé... Hanča měla

medvědi tlapku. Ostatní měli menu zcela obvyklá a běžná. Dig dal navíc jako zákusek kompot z piksly a Tomáš párky (vlastně banány) v čokoládě. Tomáš mě opravuje, že se to správně jmenuje banánový utopenec. JRK.

Jaký párky v čokoládě, objednal jsem si banán, na moje přání bez šlehačky s tím, že mi tam přidá karamel. Co mi přinesla mi vzalo dech. Banán v moři čokolády, kde atmosféru dodělával karamel, prostě dokonalý banánový utopenec. Ještě před tím jsem si objednal kuřecí steak s banánem. Čekal jsem nějakou banánovou omáčku, ale byl to steak a na něm flambovaný banány, mohu říct, banány neflambovat, nebo to chutná jak když Vám to někdo předžvejká Jinak ovšem bylo jídlo výtečné. Takže tuto vinárnu vřele doporučuji. Po smlsnutí banánu a trochu „omáčky“ jsem Marcelu nabídnul, že si může sníst zbylou čokoládu. To byste nevěřili, jak se po tom zaprášilo. Tom.

Já opravuju a Jarka tady brečí, protože by taky chtěla banánový utopenec. My už musíme jet dál, tak dostala tatrunku. Taky dobrá. OLD.

Lže! Nic jsem nedostala!! Takže mi dluží tatrunku!!!

JRK.

Z hospody odjíždíme po jedenácté.

Podle navigace zbývají 4 km, tedy není nutné spěchat. Je krásná jasná noc a hlavně je teplo. Jedeme tmou, hledáme nocleh...

Dig.

... a posloucháme z „hrajítka“ úžasné podmanivou muziku od interpretů Enya, Era, Enygma, Vangelis... Nádhera !!!

HNK.

S hledáním místa na spaní máme trochu starosti. Kdyby bylo potřeba upíchnout jedno doupě, nebyl by to problém. Ale tři? A tak zajiždíme do lesa a hledáme - nic. Je úplná tma, trochu se ochladilo, ale jede se báječně. Zatr, sakr! Minuli jsme místo noclehu a dostali se na kopec nad Podkozí. Nechci zajiždět do údolí. Teče tam potok a bude tam chladno. Hledáme znovu a znovu, až jsme se ocitli na č.t.z. Jede se krásně, ale už by to chtělo spát. Jsme už půl hodiny v EU a spát pořád není kde. Dokonce jsme sjeli ze značky. A je to tu samá chata. Dig.

Nejen samá chata ale i pořád do nepříjemného kopce. Navíc jak Dig nějak pozapomněl podotknout u něj došlo k zaseknutí řetězu. Všechny nás postrašil hláškou, že zbytek výpravy ho budeme muset táhnout na vlečném laně. Je ale obrovsky šikovnej, brzo si s problémem poradil a hupnul zpátky do sedla. HNK.

Tak to vypadá, že spát se nebude. Projíždíme nazdařbůh mezi chatama, když tu to přišlo. Je tu pole, relativně rovné a to je to místo, kde se rozložíme. Začíná stavba doupat. Je to úchvatné. Svítí měsíc, je nádherně vidět. Potíž je v tom, že všichni znají doupata z obrázků, Marcela z reálu, Hanka jej viděla a stavěla jednou cvičně a ostatní netušej. Takže všechna tři pomáháme stavět, Jarčino je potřeba ještě navíc vyvázat. To se po tmě dělá moc dobře! No máme postaveno a zalejzáme. Je nádherně. Čas 03.15. Dobrou první evropsko-uniovou noc. Nebo ráno? Dig.

Jo zhruba takhle to dopadá, když se neposlouchá navigace, která radi vrátit se o padesát metrů zpátky a zajet do lesa. Potom jsme s Digem každou chvíli hledali volný místo na spaní v krásném údolí, které mělo pro nás podstatnou nevýhodu, tekl v něm potok nad úrovní ostatních luk. To by mě zajímalo, kterej blbec to takhle vymyslel. Po sjetí ze značky dále bloudíme po okolních chatách do toho ještě funíme do kopce než jsme konečně něco našli na spaní. Stavět doupě po tmě, ještě když ho neznám... Skvělá věc. Sice se nám ho podařilo postavit, ale ještě zatlouct ty debilní kolíky, horší pole jsem neviděl, šutr, šutr a zase jenom šutr. Ráno byl na něj impozantní pohled, všechno prověšený, moje kolo padá, ale jinak paráda. Tom.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Podkozí	47,5	597	41,7	13	3-17

Ráno 1.5. sobota

Budíme se po sedmé. Tedy já s Hankou. Slunce je nízko nad obzorem a začíná krásný den. Zase se mi však zavírají oči. Dig.

My s Marcelou vstáváme po osmé hodině. Byl jsem utahanej jako blbec a moc jsem se nevyspal. Vstáváme, pácháme hygienu, a snídáme. Moc dobrá věc, tahle paštika. Tom.

Jak kdo, já se vzbudila už kolem šesté. Je mi teplo, akorát nožky zebou. Oida má malou výhřevnost, málo funí nebo mám zkrátka špatnou termoregulaci. Nicméně zase

usínám... Probouzíme se k životu, tak nějak koukám, že všichni kolem půl deváté. Dig vyhláší odjezd v 10:00 h. Snídáme, odjíždíme... JRK.

Sjeli jsme další kopec a ocitli se zase na začátku č.t.z, kde jsme včera najeli na lesní cestu. No tak dobrá, prohlédneme si ji ve dne. Projíždíme terénem, jede se dobře, svítí slunce, kolem je zeleno, prostě nádhera. Cesta není nijak náročná. Dig.

Zapomněl jsi doplnit, že najednou uhýbala do lesa a vedla jaksi strmě vzhůru, takže jsme zvolili variantu po zelené, která nás krásně navede do Bratronic. Tom.

Dojeli jsme čtveřici na kolech. Jedou nalehko. Pořád jedeme lesními cestami, předjíždíme se s bandou čtyř a pak si dáváme svačinku. Tedy v polovině kopce nahoru.

Dig.

V těchto místech nás dostihla i SMSka od Michala. Už je i s dárečky na hradě a je velmi zvědav kdy se na Křivokláte objeví naše seskupení. HNK.

Všichni se něčím ládujou, akorát Jarka odchází za roh.

Dig.

Ano, opravdu jsem už musela jít tam, kam i pan král chodil údajně pěšky... Zážitky opravdu nevšední... ☺ JRK

A pokračujeme. Po pár desítkách metrů jsme nahoře. To je úleva. Ted' je na řadě přehrada Klíčava. Nejdříve musíme najít cestu k ní. Díky Tomášovým schopnostem ji za pár minut máme. A blížíme se. Sjíždíme po lesní, značně kamenité a hodně nakloněné i skloněné cestě dolů k hrázi.

Dig.

Olda opět něco spokojeně broukal ve smyslu: „Ten terén.., ten terén.. ☺“. Já osobně jsem měla pocit, že se se mnou ta skalnatá cesta utrhne nebo že mě shodí dolů nebo že se mě vůbec nějakým způsobem zbaví. Navíc jsem dostala křeč do řídítek... Nebo to byly ruce? Nevím, každopádně myslím, že jsem nebyla jediná, kdo měl problémy... Alespoň soudě podle strnulých „xichtiků“ ostatních. Jen Dig shledal na onom sjezdu cosi pozitivního v tom smyslu, že jím upravená kola vydrží všechno. ☺ Za sebe doufám, že ví, o čem mluvím... JRK.

Já? No, víš jak je to s tím zájcem? Jak sedí na tom pařezu a kecá a kecá... Dig

Jelo se docela dobře. Zám i horší, ale popravdě, jsem ráda, že jsem dole. Už bolejí ruce od křečovitého brždění. MCL.

Cesta byla jedním slovem šílená ! Nevím co mě to chytlo, ale na malou chvilku jsem si to dovolila trošku pustit. Chyba! Nevědomila jsem si, že jedu na naloženém kole a že ten „vagón za mnou“ mi může připravit pěkně horké chvilky... Následná taneční variace na lesní cestě nebyla ani trochu příjemná a asi nic moc pohledná. Ale zvládla jsem to! Můj andělíček strážníček se asi musel chudák pěkně nadířít. Možná si už na mé nápady zvykl, kdo ví...

V dolní části sestupu nás mýjela slečna na lehkém kole. V očích smrt a brzdy na doraz. Když nás s Marcelou spatřila jak slaňujeme s naloženými koly divila se, že se nebojíme. Ona by prý strachy umřela. Křikla jsem za ní, že jsme na tom stejně, ale nic jiného nám nezbyvá! HNK.

Popsal bych to takto: Najíždíme do lesa po krásné asfaltové cestě, která se u pily změnila v lesní, pokračující kolem plotu Lánské obory. Jelo se parádně, pak se najednou zužovala až byla široká tak akorát na kolo a naše batůžky. Představa je tato: Jedete 8 km/h, brzdy na max, vpravo sráz na horu, vlevo sráz až propast dolů. Čekal jsem kdy tam skončím. V jednom momentu se to i stalo. Najel jsem na kořen, přední kolo šlo na horu, zadní brzda na max, smyk a už jsem málem letěl přes řídítka. Ještěže Marcela pohotově vzala za brzdy a zastavila. Jinak jsme mohli skončit dole oba. Potkat tam turistu, tak nevím, kdo by to přežil. Spiš, kde by ten nebožák skončil.

Tom.

Jsmo u hráze. Odtud musíme vystoupat to, co jsme sjeli. Trochu jsem ostatní postrašil brutalitou následujícího stoupání a tak jsou připraveni na velehorský výstup pomocí lan, cepínů, maček a dýchacích přístrojů. Snad díky tomu všichni dojeli v sedle až na místo pauzy. Dig.

Na to jakej to byl šílenej sjezd, byl výstup docela dobrej. Sice prudkej, ale krásná široká cesta, a potom nádherný výhled po Křivoklátské

krajině. Potkali jsme pár cyklistů co jedou dolů. Docela by mě zajímalo jak to pak chtěj jet nahoru.

Tom.

Opět se v plné síle projevil „Syndrom Hells“. To je takové to, že jakmile se přestanou otáčet kola, okamžitě se začne něco konzumovat. Dojedeno, jedeme dál. Potřebujeme být nějak rozumně na hradě Křivoklát. Tam je určen připojovací bod pro ty, kteří nemohli vyjet včera.

Dig.

Bod byl určen mezi jednou a druhou, vzhledem k tomu, že budou tři, nás musej mít všichni rádi.

Tom.

Nejsme daleko, ale je to tu zvlněné a přírodou. Pokračujeme a už jsme na silnici. Jedu poslední. Koukám, že ostatní stojej vlevo od silnice u nějaké kapličky. Jedu k nim. Odpočíváme. Když jsem se dopátral toho, že se čeká na to až řeknu, že se má jet dál, vydávám tento pokyn. Jedeme z kopce. Letíme rychlostmi kolem šedesáti km/h.

Dig.

Pokud jedete na Křivoklát shora jako my, nedoporučuji to tam pustit na sedmdesát, tomu kdo to nezná. Já to udělal a pak jsem musel jít dost tvrdě na brzdy.

Tom.

Během minuty jsme u hradu a slavnostně vjíždíme do brány. Parkujeme na nádvoří a voláme Michalovi, který je někde v okolí v hospodě. Prohlídkyctiví odcházejí pro vstupenky a za pár okamžiků do hradu. My ostatní (Hanka, já, a Jarka) sedíme venku na sluníčku a vyhríváme se. Michal už je tu s námi. V civilu vypadá tak nejdždě... To se to tu nádherně fláká! Kola není třeba hlídat, protože kromě dvou kluků nikoho nezajímají. Po nějaké době přišli ti z hradu. No, máme něco před čtvrtou, chtělo by to nějaký oběd. Tak směr nejbližší hospoda. Původně jsem měl namířeno do Roztok do penzionu, ale díky tomu, že Michal by tam pěšky dorazil tak příští podzim, měníme cíl na nejbližší podnik. Při výjezdu z hradu se cosi semlelo v bráně Tomášovi.

Dig.

Vjedu do brány, náhle zjišťuji, že ztrácím balanc a už jsem na zemi. Nic mi není, až na to, že mám trochu odřeně kolen, kotník otočen o 90 stupňů a na něm všechnu bagáž. Snažím se vstát, ale moc to nejde. Naštěstí mi zvedá kolo nějaký turista. Jen co nasedám, zjišťuji, že jsem píchnul přední kolo. To bude asi příčina mého pádu. Dolů k restauraci se jede dost blbě. Nejenže jde špatně zatáčet, ale jsou tu i kostky na kterých to zatraceně klouže. Čekal jsem, kdy budu na zemi znovu. Naštěstí jsem to úspěšně zvládl až k hospodě.

Tom.

Následkem toho jedeme dolů k restauraci velmi pomalu. Parkujeme a obsazujeme stůl. Jídlo a pití je tu za pár okamžiků a potom... konečně je to tady. Vypukla oslava narozenin. Dárčky a komentáře, vzpomínky... a zase dárčky... prostě nádhera.

Dig.

A co teprve Digovo nadšení při velkolepém objevu součástek na kolo, které se našly u Jarčina dárku. To bylo radosti jak na Starém Bělidle! Záhadně ztracené věci opět na světě.
HNK

No jo, šlo o to, že jsem koupil nějaké drobnosti a když jsem je chtěl namontovat, vypadalo to jakoby se do země propadly. Přehrabal jsem celý byt, Jeskyni otočil naruby a nic. Už jsem si začal připadat jako pitomec. Zejména, když jsem musel z časových důvodů vzdát hledání. No vidíte a našly se samy.

Zpátky k dárečkům. Čtyři z přítomných splnili podmínky pro povýšení do stavu Člen. A kromě povyšování právě dostávají povýšení členovci a členice nové vstupní průkazky do Jeskyně a klíče „A“. Je to pěkné. Má to dva háčky: 1. Michal už nás musí opustit, protože se mu nechce běžet za vlakem

54 *0132-153 NK8511 Výdejna Křivoklát		P71
NK 598512		čD, a. s.
Zákaznická jednoduchá	Osob 1	Třída 2Km 69
Z Křivoklát	Sazba DPH 5%	
Do Praha-Smíchov		
Přes Nižbor, Hýskov, Beroun-Závodí, Beroun, Karlštejn, Zl'ebaň, Řevnice, Všenory	4910 01.05.4	
Platnost	od 01.05.04 do 02.05.04	
☐ Sleva	x	% Druh Kč 55

a 2. nelíbíme se personálu. Už hodinu jsme si nic neobjednali a zabíráme velký stůl. Tak jo, pojedem. Jenomže venku se schyluje k dešti. Počkat, nepočkat... pořád se to nemá k tomu, aby ta voda spadla. Nepočkat, odjezd! Sotva jsme opustili stůl, ocitla se na něm cedulka RESERVÉ.

Dig.

Ale stejně si ještě chvilku čteme kulturu.

MCL.

Křivoklát

Městečko, letovisko a státní hrad u Rakovnického potoka. Původně zde stávalo přemyslovské hradiště, na začátku 12. stol. bylo přestavěno a nově opevněno a ve 2. pol. 13. stol. přebudováno na gotický hrad. Ten byl později několikrát upravován. Důležité byly především stavební zásahy za Jagellonců na přelomu 15. a 16. stol. V 16. stol. se Křivoklát využíval jako vězení, v něm se ocitnul mj. biskup jednoty bratrské Jan Augusta. V r. 1643 objekt vyhořel a ztratil svůj původní velký význam. Další požár následoval r. 1826 a po něm se uskutečnilo několik necitlivých stavebních zásahů. Od 80. let 19. stol. byly zahájeny rekonstrukční práce s cílem zachránit původní hodnoty. Na tom se podíleli především J. Mocker a K. Hilbert.

Dominantou je 12 m vysoká válcová Velká věž a hranolová Prochoditá věž, mezi nimi se prostírá trojkřídlý hradní palác s kaplí. Prohlédneme si kapli, rytířský sál, královský sál, Fürstenberskou knihovnu i vězení, Fürstenberské muzeum i expozici lovectví ve Velké věži, je zde i galerie sochařství pozdní gotiky. V suterénu Purkrabství je postavena replika gotických kachlových kamen. Královský neboli Velký sál je po Vladislavském sále na Pražském hradě druhým největším gotickým sálem v českých zemích.

Městečko Křivoklát vzniklo r. 1896 sloučením obcí Amalín a Budy. V Budech stojí barokní mlýn Podhradec ze 16. stol., upravený v 18. stol., u mostu k Roztokům kaple P. Marie z r. 1760, poblíž cesty k Amalínu pomník Karla Egona I. Z Fürstenberka z r. 1858 a nedaleko sloup se sochou sv. Jana Nepomuckého z r. 1708. Dominantní památkou Amalína je kostel sv. Petra ze 16. stol. r. 1728 zbarokizovaný a r. 1885 novogoticky přestavěný podle plánů J. Mockera. Objevíme tu i několik hezkých roubených stavení a myslivnu z 18. stol. na místě původního manského domu, poblíž je socha sv. Jana Nepomuckého z r. 1733.

A venku začalo kapat. Jenom málo. To zvládnem.

Odjíždíme. Pravda, prší málo, ale otravuje to. Projíždíme Roztokama a velmi pomalu se šineme kopcem nahoru do Karlovy Vsi. Došlo tu ke změně trasy. Původně jsme měli jet přes

Skryje

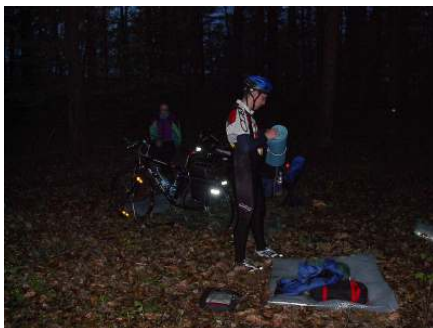
Ves nad pravým břehem Berounky je poprvé zmiňována r. 1229. V 1. pol. 19. stol. sem měla vést koněspřežná buštěhradská dráha, ale nakonec byla ukončena severněji v polesí Píně. Dominantou vsi je původně gotický kostel sv. Michala, přestavěný barokně r. 1712, vedle svatyně roste památná lípa malolistá, vysoká 20 m. Ve vsi se zachovalo i několik roubených domů.

Turistická značená cesta vede ze Skryjí k romantickým Jezírkům, přírodní rezervaci vyhlášené r. 1995 na ploše 59,59 ha na Zbirožském potoce. Ze Skryjí po pravém břehu Berounky pak dojdeme k malebným zříceninám hradu Týřova nad soutokem Berounky a Úpořského potoka. Hrad byl postaven ve 13. stol. a r. 1574 je označován jako pustý. Byl typem francouzského kastelu s dolní částí opevněnou hradbou a flankovacími věžemi, mezi nimi byla věžovitá brána. V letech 1315-16 byl na Týřově vězněn Jindřich z Lipé. Kolem se prostírá národní přírodní rezervace, vyhlášená r. 1984 o rozloze 420,56 ha, chránící lesní komplex kolem údolí Úpořského potoka.

Ale je mokro a původní trasa je do příkřejšího kopce. Těsně pod vrcholem tohoto mírnějšího stoupání opouštíme silnici a zase zajíždíme do lesa. Přestalo pršet. Na křižovatce lesních cest na chvíli zastavujeme a přestože jsme po obědě, zase něco zobeme. Jedeme dál. Než jsme se rozkoukali, jsme na silnici. Je tu mokro, ale neprší. Něco se stalo na kole Oldy.

Zatímco si Olda vesele sviští „po strništi“ z kopečka, dostala se mu do zadního kola část zadní bagáže. Chrouplo to, cvaklo to, a hele – dál to nejede. Koukám a Tomáš s Oldou loví z bagáže ze zadního kola zajímavě vytvarované konzervy, kolo je našťěstí v pořádku. JŘK.

Počasí se velmi rychle vybralo a je pěkně. K místu noclehu zbývá kousek a je před osmou hodinou. To je skvělé. Silnici tu mají pěknou, jede se velmi dobře. A jsme tu. Tady je to místo, kde zaležeme do lesa a zalehneme. Jo a cesta k němu vede támhle tudy. Zajíždíme mezi stromy a hledáme místo pro tři doupata. Kupodivu je to dost jednoduché. Stavba probíhá... no probíhá...

Ve třech příbytcích se připravují večere. Po nich jsme se slezli u nás a povídali a žertovali na účet, no vlastně všech. Jenomže jak čas plyne, začínají se nám zavírat oči. Tak to rozpouštíme a nazdar.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Broumy	64	641	43,7	11,0	24-4

Ráno 2.5. neděle

Vstáváme po osmé hodině a začínáme dělat snídani. Dneska bude vánočka přejetá parním válcem. Jinak bych ji do báglů nenacpal. Čaj se nám již udělal a už krásně papáme. Nato, že jsem toho do sebe dost narval, mám pořád hlad. Jen co jsme se najedli, hodili cyklo bobek a spáchali hygienu, už zase balíme a vyjíždíme.
Tom.

Taky vstáváme. I u nás zuří snídaňové přípravy a později i konzumace. Pak začínáme balit a podnikat odjezdové přípravy.

A je tu odjezd. Míříme na Točník. Je v dohledu, ale daleko. Začínáme jízdu z kopce. Není to špatné. A není to krátké. Jenomže po pár kilometrech zase musíme nahoru. V mapě jsme s Tomášem upřesnili, že použijeme „horní“ cestu k hradu. Nevýhoda je, že vede terénem. Ale na druhou stranu není tak bestiální jako dolní příjezd. A tak se suneme lesem vzhůru. No, znám i pohodlnější jízdu. Olda nám opět, jak je už jeho dobrým zvykem, mizí z dohledu a stoupá a stoupá až mu hlína a kamení od kol odletují. Po chvíli se však objevuje u nás zpátky a z dálky nás vítá indiánským pokřikem. Snad si nehraje na Čejenské zloděje koní...

Po vystoupení kopce jsme na hradě. Mají tu kozy. Dvě a chlupaté. (Čtyřnohé!) A dva medvědy. Dig.

Ti jsou ale pěkní srabáci, jsou totiž vidět jen skrz díry v mostě. HNK.

Pěkný chudáci. Výběh nic moc a za plotem kozy, které lákají k jídlu.
Tom.

Jdeme dovnitř. Máme zase neuvěřitelné štěstí. Dneska jsou tu dny Mamuta. To je zájmový oddíl zabývající se experimentální archeologií. To je takové to, že podle nalezených originálů zkoušejí zhotovit nástroje a předměty pravděpodobnou tehdejší technologií a pak zkoušejí jak to mohlo fungovat. Dig.

Ukázali nám jak si lidé v pravěku vařili, udili, jak si dělali nádoby (keramika), jak rozdělávali oheň, jak si vyráběli kamenné nástroje, jednoduché oděvy, odlévání mědi, cínu na šperky a na tehdejší dobu jakou měli muziku. Na závěr si Olda upekl nějaké těsto a bylo dobré. MCL.

Prohlídka hradu byla super. Nejprve nám něco řekli o historii vývoje člověka (akorát se jim tam nějak nevešly pyramidy), potom nám předvedli starověké vaření (než si člověk něco udělal, tak musel chcihnout hladu. Tolik energie a trpělivosti co musí vydat na přípravu mouky by mě zabilo), ale jinak to bylo velmi poučné. Pak nám popsali výrobu hrnků, nádob, misek a všeho podobného. Docela frajeři, že se jim podařilo něco takového upatlat. Pak nám udělali poutavou přednášku o výrobě oděvů (to zase pro změnu museli zmraznout, než se oblíkli). Nezajímavější pro mě, jako kuřáka, bylo rozdělávání ohně. Už vím jak to dělat když mi dojde zapalovač nebo zvlhnu sirky. Buď ho vykřesají už si nepamatuji název toho šutru (ale křemen to nebyl), jiskry zachytí do předpálené látky a pak již jen slámu a je hotovo. Druhá možnost je přes dvě dřívka, kde se tři něco na způsob pily. Na spodním je důlek, kde se zachytávají horké piliny na které se nasype troud (shnilé a usušené dřevo), který se musí rozžhavit se pak pomocí foukání ve slámě přivede do stavu ohně. Je to dobré, ale strašně zdlouhavé. Pak nám vysvětlili výrobu kovových nástrojů. Poutavé, ale v dnešní době nepoužitelné.
Tom.

Pro mě byl zvlášť zajímavý výklad u stanoviště „oheň“. Tady nám ukázali, jak se to s tím zakládáním ohňů asi bylo. Akorát prezentaci hodili na krk holce, která na nic podobného viditelně nebyla připravená. Měla na sobě dobový hábit, čímž měla starosti s tím, že především prezentuje svá intimní místa. K výkladu pak používala viditelně oddílový slovník a pokoušela se ho přeložit do normální češtiny. A to teda z ní padala slovní spojení. Například: „Byl to zbytkovej šmejdič...“ že nevíte o čem mluví? No přeci o troudu horší kvality. To tady ví kažej...

Ale jo. Měli to pěkně udělané a dost o tom všem věděli. Mají můj obdiv.

A hrad samotný?

Točník

Vznikl jako jeden z našich posledních královských hradů v době, kdy starší Žebrák byl poškozen požárem. Jeho stavebníkem byl král Václav IV., který

do zdejších lešů rád zajížděl na lov i za odpočinkem. Točník se měl stát nejen jeho soukromým sídlem, ale i místem důležitých jednání a státních aktů. Stavba začala v r. 1395 a trvala zhruba 5 let. Po králově smrti odvezl z hradu vše cenné císař Zikmund. V r. 1421 byl dán Točník do zástavy a pak se jeho zástavní držitelé často střídali. V 16. stol. byly hradní budovy upraveny renesančně. V r. 1594 se objekt vrátil královské komoře, která však prováděla jen nejnutnější údržbu. Za 30leté války byl zpusťšen, pod střechou zůstal jen královský palác, z jehož velkého sálu byla v r. 1733 zřícena kaple. Byl obnoven původní přístup do hradu po hřbetu Zámecké hory přes hluboký příkop po mostě na zděných pilířích, další objekty se postupně obnovují nebo alespoň konzervují. Hrad měl zhruba trojúhelníkový půdorys se třemi nádvořími. První mělo čistě obrannou funkci, na druhém stojí obdélný palác, přestavěný v renesanci, dnes ve zříceninách. V jeho příčném křídle byl v 16. století proražen průjezd k nově zřízené bráně, která nahradila původní vstup. Nad ní jsou umístěny erby zemí, jimž Václav IV. vládl, přenesené sem druhotně ze zaniklé brány u mostu. Ze druhého nádvoří se kolem čtyřhranné obranné věže vstupuje do vnitřního nádvoří s královským palácem, jehož nejkrásnější část tvoří královské komnaty v 1. patře, především velký sál. Dnes je tu umístěno hradní muzeum, hranolová věž byla upravena na vyhlídku. V hradním příkopu s jezírkem se chovají medvědi.

Po prohlídce hradu by to chtělo oběd. Smutné je, že jsme malinko ujeli s časem.
Dig.

Mrzí mě, že jsme se nestihli také podívat na hrad Žebrák. Tak si o něm aspoň něco řekněme:

MCL.

Žebrák

Žebrák a Točník – tato nezaměnitelná silueta dvou gotických hradů je typickou dominantou krajiny severně od Hořovic.

Starší, níže položený Žebrák, stojí na dolním konci zubatého skalnatého badla, sestupujícího po úbočí Zámecké hory s Točníkem, nad soutokem Mlýnského a Stroupínského potoka u vsi Točník. Hrad založil kolem r. 1280 Oldřich Zajíc z Valdeka. R. 1336 jej však získal král Jan Lucemburský. Žebrák totiž ležel v blízkosti prastaré cesty z Prahy do Norimberka a dále do Porýní, kam směřovaly i zájmy Lucemburků. Při cestách do říše tu často nocoval císař Karel IV. Hrad si velmi oblíbil i jeho syn Václav IV., který tu často pobýval, zejména v letech 1383 – 1409. Za jeho vlády byl Žebrák přestavěn a rozšířen, přesto královským nárokům nevyhovoval, nebyl dostatečně reprezentativní ani bezpečný. Proto Václav vybudoval v jeho blízkosti honosnější hrad Točník. Zkázou Žebráku dokonil velký požár v r. 1532, v době, kdy tu pobýval král Ferdinand I. Brzy nato se již hrad uvádí jako pustý. Hrad na křemencovém ostrohu byl od jeho pokračování oddělen hlubokým příkopem. Na nejvyšším místě stojí mohutná válcová věž, obklopená ze všech stran mohutnou pláštěnou zdí, a při ní palác, dochovaný ve zříceninách. Na předhradí chránila vstup další válcová věž, dosud stojící, a palác, z něhož zůstaly ruiny. Jižně pod hradem bylo podhradí se dvěma branami, později přestavěné na pivovar.

Asi 1,5 km sz. od hradu Žebrák leží stejnojmenné městečko, starší než vlastní hrad, kterému dalo i jméno. V místech slovanského osídlení, prokázaného již od 9. stol., vznikla trhovářská ves, v r. 1336 připomínaná již jako hrazené městečko, které bylo v r. 1306 Václavem IV. povýšeno na královské komorní město. V roce 1412 se zde uskutečnilo „hádání“ Jana Husa s teologem, nejprve na místní faře, později v domě Konráda z Vechty (dnešní čp. 97). V r. 1483 město téměř vylidnil mor, po době rozkvětu za Valdštejnu bylo zničeno v r. 1608 požárem a v r. 1639 Švédy. V r. 1812 tu byl založen ochotnický spolek, jeden z nejstarších v Čechách. Na náměstí stojí kostel sv. Vavřince, původně gotický, barokně přestavěný v r. 1780. V hodnotném interiéru vyniká obraz od I. Raaba a socha biskupa od žáka I. F. Platzera. Pochází odtud gotická dřevěná socha Madony od Mistra žebrácké Madony a pozdně gotický reliéf Oplakávání Krista. Domy na náměstí jsou vesměs barokní a podloubím, historicky cenné, čp. 1 je původní radnice. Na západním okraji obce stojí osmiboký hřbitovní kostel sv. Rocha, brána na hřbitov má letopočet 1613.

Často tu pobýval Karel Jaromír Erben.

No nic. Hlad! Vhodnou hospodu jsme našli až v obci Žebrák. Ale vyplatilo se. Vrchní, patrně majitel podniku, se k nám chová velmi srdečně a jídlo je dobré. Dokonce i můj grog groguje. Dig.

To se nestává zas tak často, většinou tam dávají Rum, kterej má 36% a ne 40%. Šmejdi!
Tom.

Po obědě se vydáváme na závěrečný přejezd domů.

Celý den je sice pod mrakem, ale neprší a je docela pěkně. Až na skutečnost, že musíme trochu změnit trasu. Nějak jsme se netrefili na správný výjezd v té spleti silnic, silniček a odboček kolem dálnice. Nevadí. Pojedeme na Zdice a pak na Beroun. No a dál podle řeky, do Srbska, na Karlštejn, a Dobřichovice a pak přes most do Všenor. Poté přes Mokropsy, Černošice do Prahy. Jak se naplánovalo, tak se stalo. Jen s tou maličkostí, že nás ve Zdicích Jarka navedla na cestu podle řeky, kterou už několik let hledám. Je to o tom, že se tudy krásně objede ten příšerný kopec na konci Zdic. Skvěle Jarko! Jenom je škoda, že díky této změně neuvidíme

Všeradice

Odtud pocházela spisovatelka a autorka první české kuchařky Magdaléna Dobromila Rettigová (1785 – 1845). Zajímavý je i barokní zámek z konce 17. stol. (v hospodářském objektu), barokní kostel sv. Bartoloměje s obrazem od V. Mánesa i několik chalup lidové architektury.

&

Liteň

Jako Luteň, patřící mocnému rodu Buziců, se obec, ležící 9 km jv. od Berouna, uvádí již r. 1195. Na městečko byla povýšena koncem 16. stol. a znovu r. 1838. Ve 14. stol. zde stávaly dvě tvrze. Mladotovskou vypálili Švédí r. 1639 a nic se z ní nezachovalo. Na místě Valdecké tvrze byl po r. 1661 postaven barokní zámek. V r. 1850 získal panství rytíř František Daubek. Kolem pol. 18. stol. byl založen zámecký park, v němž je trojdílná salla terrena. Při zámku stojí hospodářský dvůr s barokním domem, v němž v letech 1853-56 prožil část dětství básník Svatopluk Čech (1846-1908). Původně gotický kostel sv. Petra a Pavla ze 13. stol. dostal r. 1661 barokní podobu, r. 1906 byl opraven a bylo přistaveno novobarokní průčelí a věž. Areál doplňuje barokní kaple se sochou sv. Jana Nepomuckého z r. 1718. Jižně od náměstí je židovský hřbitov z r. 1680.

Jede se báječně, kolem bouří jaro. Prejezdová rychlost se radikálně zvýšila. Chviléma letíme přes 30 km/h. Vítr sviští kolem uší, adrenalin stoupá, rychlost roste. Kam až asi ještě? Kdy dojde k vyčerpání energetických zdrojů? Projíždíme Beroun a ocitáme se na stezce podle řeky. Nebýt plná děr, nemuseli bychom snižovat rychlost. Dig.

Rychlost byla natolik velká, že Digovi vylétl z boční kapsy kolík od doupete. Byla by ho škoda - kolíku i Diga. A tak rychle zastavuju a motám a motám šňůru, která se báječně a ochotně rozmotala, zpátky tak jak má být. HNK.

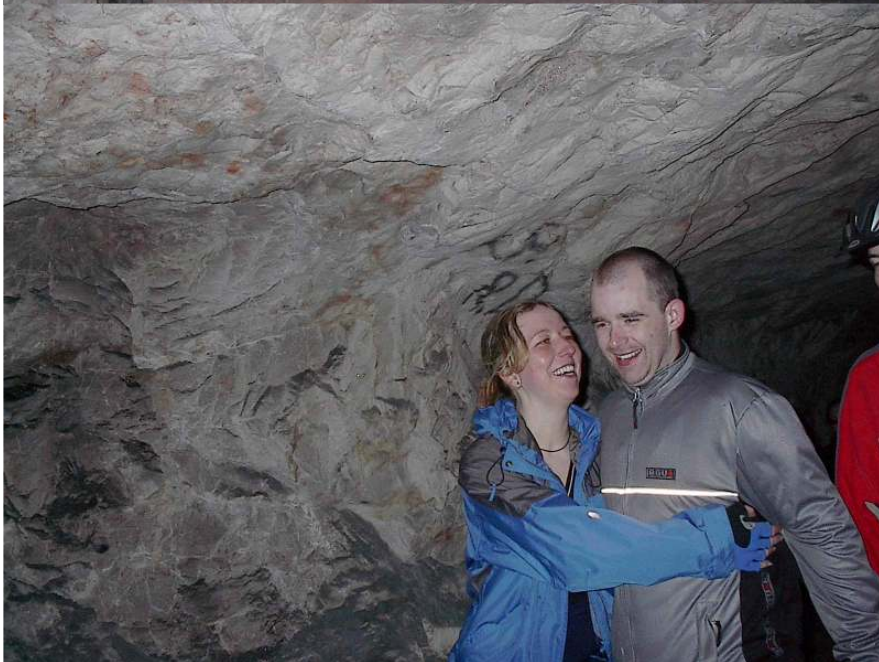
Ještěže jsme díky tomu zpomalili, protože jinak bychom v tom fofru minuli zdejší atrakci. Horolezecký terén, který nás až zas tak nebere, ale i jeskyni, která nás bere. Dig.

Vlastně se nejedná o jeskyni, ale spleť dříve vzájemně propojených štol lomu Alcazar. Ale nedivím se, že to nazval Diga jeskyní, protože už to místy pěkně krasovatí, tj. na stěnách se tvoří malé krápníčky.

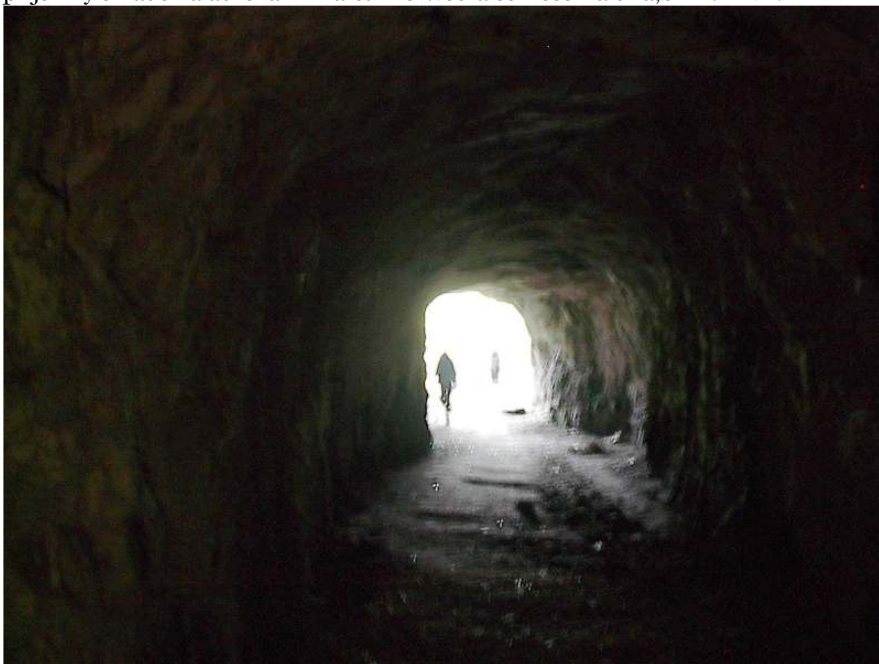
Jinak – v tomto lomu se těžil vápenec ještě za druhé světové války. Vedla zde jednokolejka až do Berouna na nádraží. Za minulého režimu se zdejší jedna štola využila jako skladiště radioaktivního odpadu. Od té doby tento odpad slouží. Osvětluje jednu zazděnou prostorou...

JRK

Vyrazím na prohlídku skalní dutiny řádně vybavená cyklistickou helmou. Čekala jsem úzké a hlavně nízké šachty jaké znám z dolů na Kladně. Bylo to jen ale taková štola jako v metru.

Jen se tam neproháněl vlak. Tělesnou teplotu nám aspoň na chvílku snížil příjemný chládek a adrenalin malounko zvedla černočerná tma, brrrr! HNK.

A jedeme dál.

Až do obce Rovina, která je na kopci, se jede výborně. Tady zastavujeme u hospody abychom na sebe počkali a odpočinuli si. Po krátké roztržce s nějakým nejdůležitějším ... na světě zase na cestu. Přejezd opět pokračuje v duchu pohodového, ale rychlého přejezdu. Pořád je pěkně, chvilčkami vykukuje sluníčko. Než jsme se nadáli, jsme na děrovaném mostě. Jenomže zase jedeme brzo. O pár minut jsme minuli vlak, který způsobuje pobyt na mostě daleko dobrodružnějším. No nevadí. Mokropsy, Černošice, Radotín. A jsme v Praze. Zbývá 20 km do Jeskyně. Tuhle rychlostí tam budeme dost brzy. Po průjezdu křižovatkou dáváme pauzu na sušenky. Než jsme pokračovali v cestě, zkontrolovala Jarka nedaleký koš na odpadky a konstatovala, že jsme jej naplnili po okraj obaly od sušenek. Jedeme dál. Chuchle, Hlubočepy. Přejíždíme Barrandovský most a za ním činíme loučící opatření s Tomášem a Oldou. Ti se chtějí v Podolí odpojit a jet na Buděárnu. To pak také udělali.

Dig.

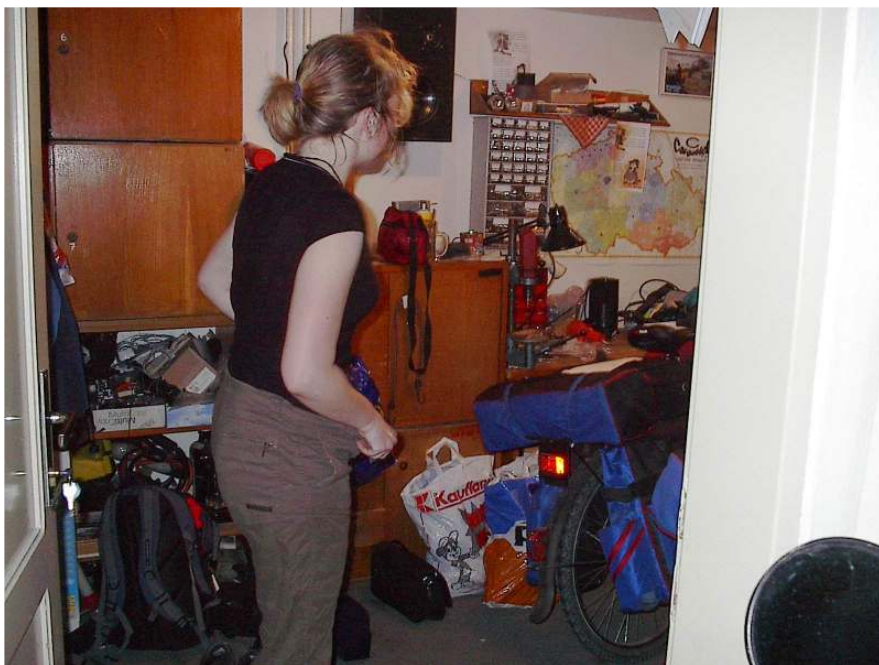

Jeli jsme s Oldou úplně stejnou cestou jako na akci Otevírání cest. Já jsem dojel domů a Olda jel ještě na Háje, kde měl auto a pak už tradá do Jesenice.

Tom.

My jedeme dál. Máme v cestě už jen kopec od Podolské vodárny k Nuselskému mostu. Ale i ten jsme zvládli. Dál už zbylo přejet Vinohrady a zakončit jízdu u Jeskyně. Sem jsme dojeli po půl deváté. Vybalujeme, přebalujeme, likvidujeme a přichází Michal s Majkou. Probíhá dopředání darů a blahopřání k narozeninám. Ale pak už je opravdu konec. Bylo to moc pěkné, a konečně se to začalo přibližovat tomu, jak má taková výprava vypadat. Tak tolik pro tento výjezd.

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Praha	62	723	82,6	18,5	4-22

Celková technická data:

Šest dobrodruhů...: Tomáš, Marcela, Olda Jarka, Hanka a Dig + Michal

Účast
Oficiálně priznaná kilometráž

170 km

Příště

Sluníčková

Trasa výpravy		
Praha Žižkov	Přehrada Klíčava	Srbsko
- Podolí	Křivoklát	Karlštejn
- Prokopské údolí	Karlova Ves	Hlásná Třebáň
Ořech	<u>Broumy</u>	Dobřichovice
Nučice	Březová	Mokropsy
Rudná	Točnick	Černošice
Úhonice	Žebrák	Praha Radotín
<u>Dolní Podkozí</u>	Praskolesy	- Hlubočepy
Bratronice	Zdice	- Podolí
Městečko	Beroun	-Žižkov

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Anča (*Ann*), Dig (*Dig*), **Dominik (Dmk)**, Hanka (*Hnk*), Jarda (*Jrd*), **Jarka (Jrk)**, *Lenka (Lnk)*, **Majka (Maj)**, Marcela (*Mcl*), Michal (*Msh*), *Olga (Old)*, **Tomáš (Tom)**, Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{plus} 2004
Mcl & Dig & Jrk
& Tom & Hnk & Old
Neprodejné
e-mail: dig02@volny.cz